

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

EMINESCU – TOMYRIS, Regele poeziei și Regina messageților
(partea a II-a)

Prof. Dr. Gheorghe Constantin NISTOROIU

Mihail EMINESCU – Regele poeziei universale

*„Peste tot unde au trecut, pașii Luceafărului
au lăsat urme din pulberea de stele.”
(Mitropolit ANTONIE PLĂMĂDEALĂ)*

Mihail Eminescu – Profetul Daciei, cum îi plăcea permanent să numească Vatra străbună a Trinității românești, **„fulgerat de ideea unei epopei dacice”** (G. Călinescu în exegeza *Opera lui Mihai Eminescu*, Ed. Minerva, București, 1976, p. 54), a **legitimat primordialitatea civilizației traco-geto-dace**, între marile civilizații ale omenirii, închinând **Daciei eroico-legendare**, în vremea studiilor de la Viena (1870-1872), **104 strofe-scenarii** în cadrul unui proiect de **217 strofe (1302 versuri)**.

Complexitatea și profunzimea gândirii sale filosofico-teologice, a conferit postulatul conform căreia **„totul trebuie dacizat de acum înainte!”** – **<<Distinguendum est!>>**, adică **identitatea în care se cuprinde totul, TRECUT-PREZENT-VIITOR**.

„Orice popor, grația cu însuflețire și vibrație Luceafărul EMIN, pentru a se putea întări și-a pune baza unei existențe durabile, mai înainte de toate are trebuință neapărată de-o patrie, de un pământ de care să se lege cu sângele și viața sa, la care să țină din toată puterea și dragostea inimei sale.” („Curierul de Iași”, IX, nr. 92-93, 22 și 25 August 1871, p. 1-3)

Menirea lui **Eminescu** a fost întruparea întru naționalismul și ortodoxia nației sale!

„Eminescu a adus o concepție sociologică și de filosofie politică, o poezie a trecutului, o intuiție uimitor de justă și de originală a naturii economice clasei de mijloc dintr-o societate, o înțelegere plină de pasiune a țaranului și culturii lui, o cunoaștere profundă a românilor de peste granițe, o dezinteresare de mucenic, o muncă și o dăruire de erou, o iubire nesfârșită și, câteodată, o ură sacră (corect este mânia sacră, fiindcă ura ucide iubirea, pe când mânia o întetește n.a.), o scârbă imensă și incisivă de tot ce era parazitism, fie din partea ciocoilor proprii, fie din partea străinilor aciuiați în țara noastră.” (Vasile Băncilă, *OPERE*, Vol. IV, Muzeul Brăilei, Ed. Istros, ed. îngrijită de Dora Mezdrea, 2006, p. 445-446)

Permanent în toată creația sa epico-lirico-dramatică, de natură economică, estetică, filosofică, folclorică, lingvistică, pedagogică, sociologică, teologică, l-a însoțit credința, adevărul și dragostea de unitate a poporului său întru **Vatra Străbună a Daciei Mari** – polul sacru **carpato-danubiano-pontic** în care și-a zidit conștiința istorică, religioasă și naționalistă sub aura profetismului dacic.

„Ideea de unitate al Imperiului Bizantin a fost sâmburul – sau mai bine zis direcția de mișcare a grupului de popoare din triunghiul tracic și din Dacia. Grecii s-au substituit romanilor, grecilor li s-au substituit turcii, turcilor vor să li se substituie rușii. Cestiunea e de a nu-i lăsa. Acea idee de unitate trebuie păstrată, trebuie întărită prin deșteptarea elementelor comune din popoare, fie acele elemente de

conformațiune fizică, fie de conformațiune psihică, fie ele întemeiate pe identitatea radicalului rasei, a tracilor, traco-ilirilor, fie pe identitate de limbă. Dacă nu vom voi nici unul să-i lăsăm, turcul va dispărea prin propria lui slăbiciune, și o ginte nouă, despărțită poate după limbă, dar una în interesele ei, îl va substitui.” (Eminescu, *OPERE III. Fragmentarium. Corespondență. Coord. ediției: acad. Mihai Cimpoi, Ed. Gunivas – Chișinău – Moldova, 2008, p. 60*)

Neputând realiza marele vis al **epopeii dacice**, Mihail Eminescu a schițat doar câteva fragmente de epocă, evocate liric precum, **Memento mori, Sarmis, Gemenii, Rugăciunea unui dac, Decebal** (drama istorică în cinci părți).

În anul 1882, Luceafărul nostru a elaborat poemul **Gemenii**, din care se desprinde rivalitatea acerbă dintre cei doi frați **Sarmis** și **Brigbelu**, pe de o parte pentru succesiunea la tronul regal, dar mai cu seamă pentru dorința stărnită de frumoasa **TOMIRIS**, de a-i cucerii iubirea princiară.

Brigbelu, fratele cel mic eclipsat de frumusețea, bunătatea, iscusința, demnitatea fratelui Sarmis, principele moștenitor și mai ales de frica de a-i cuceri și inima sublimei Tomiris, urzește mișelește complotul îndepărtării prin asasinat. După sorocul doliului de un an de zile, Brigbelu urcă pe tronul regal, râvnind-o și peșind-o pe Tomiris preafrumoasa, parcă atrasă hipnotic ca de un vampir.

Brigbelu își consolidează puterea prin conspirația ațâțării deșertăciunii supușilor. Nunta lui Brigbelu este cosmogonică, cu Zeul între zei **Zamolxe**, cu regi, cu voievozi, cu nobili și aștri lucitori. Două personaje umbresc totul în jur, **Zamolxe** și preafrumoasa **Tomiris**... Stafia-Sarmis îl urmează continuu pe Brigbel prin sălile palatului și vrând să scape de ea, de el, cade în propriul pumnal și moare.

GEMENII

„O candelă subțire sub bolta cea înaltă/ Lumină peste regii cei dacici laolaltă,/ Cari tăiați în marmur cu steme și hlamide/ Se înșirau în sală sub negrele firide,/ Iar colo-n fruntea salei e-un tron acoperit/ C-un negru văl de jale, căci Sarmis a murit...// Voiești ca să se-nchine cu toți l-a ta oasă,/ Atunci învie-ntr-înșii pornirea dușmănoasă,/ Invidia și ura botează-le virtuți,/ Numeste-erou pe gâde ca fierul să-i ascuți,// Pe cel viclean și neted numeste-l înțelept,/ Nebun zi-i celui nobil și simplu celui drept,/ Din patimi a mulțimii fă scară la mărire/ Și te-or urma cu toții în vecinică orbire// Cu laude mângâie deșertăciunea lor,/ Din roiuri răsăpitate vei face un popor...// Că lauda, cu care i-ncarci e o ocară/ Că tot ce e ca dânsii e vrednic ca să piară.../ Când iată o femeie mai albă ca omătul,/ Ieșind încet din umbră, o-ntoarce de-a-ndărătul,// Privește cum din discul de aur iese fum/ Și zice rar și rece: - Ești mulțumit acum?/ Atuncea el tresare și ochii învârtește./ Cum sta-nainte-i naltă, privind o mistuiește:// - O, vino mai aproape, aproape l-al meu piept,/ Odor cu păr de aur și ochiul înțelept./ Ca zece morți deodată durerile iubirii-s/ - Cu-acele morți în suflet eu te iubesc, Tomiris.// - Dar lasă-mă - ea strigă. - Ce galben ești la față,/ Suflarea ta mă arde și ochiul tău mângheață.../Ce ochi urât de negru! Cum e de stins și mort!/ Închide-l, ah, închide-l - privirea ta n-o port...// Simt că l-a ta privire voințele-mi sunt sterpe,/ M-atragi precum m-atrage un rece ochi de șerpe,/ Fugi, fugi în lumea largă! Mă faci să-nnebunesc,/ Căci te urmez și totuși din suflet te urăsc...// În capul mesei șade Zamolxe, zeul getic,/ Ce lesne urcă lumea cu umăru-i athletic./ În dreapta lui sub vălul de ceață mândrul Soare,/ În stânga-i șade Luna sfiasă, zâmbitoare...// La mijlocul de masă pe tronu-i șade el/ Cu plete lungi și negre, întunecos, Brigbel./ Și răzimat pe spată al zeilor fiastru/ **Privea-n ochii miresei al cerului albastru./ Frumoși ca două basme, izvoarele uimiri-s,/ În păru-i lung de aur se învălea Tomiris...// Și decât toată lumea de două ori mai mare/ În propria lui umbră Zamolxe redispere.../ Dacă deschide-n evii-i el buza cu mânie/ Și stelele se spulber ca frunzele de vie;// El mână în uitare a veacurilor turmă/ Și sorii îi negrește de pier fără de urmă./ Dacă se uită-n mare, ea tremură și seacă./ De-și pleacă a sa frunte, tot ceru-atunci se pleacă.// Ci-n evii tăi, Zamolxe, tu n-a creat vreodată/ Un chip mai blând, mai gingaș decât ăst chip de fată!**

Atmosfera nunții regale se mlădia sub imaginea cosmogonică a marelui profet-zeu **Zamolxe** și sub adierea unui romantism hieratic, tulburător. Pentru momentul său Eminescu a substituit-o pe războinica regină Tomyris, care și-a răzbunat fiul **Spargapeithes**, cu frumoasa mireasă cu păr de aur, ce-i surâde Cerul din priviri.

Eminescu este LIRA sublimă a liricii serafice a sufletului geto-dacoromân!

Eminescu este pentru universul poetic-filosofico-profetic o perpetuă REVELAȚIE!

„Cuvintele lui au devenit parolă de recunoaștere între petalele de trandafiri, când se deschid dimineața să salute soarele. Și cine n-a descoperit filosofia citind versurile lui Eminescu? Cine n-a înțeles că poate fi și el poet și filosof și că fără poezie și fără filosofie nu se înțelege nimic din viață? Și cine nu se poate ruga Maicii Domnului pe inspiratele versuri ale lui Eminescu? Eminescu e născătorul nostru de gânduri... Eminescu ni se dăruiește fără încetare, ca **soare de zi**, și răsare de îndată ca **Luceafăr de noapte**, prelungindu-ne lumina.” (Antonie Plămădeală, *De la Alecu Russo, la Nicolae de la Rohia*, Sibiu-1997, p. 14-15)

În poezia sa profund filosofică, în poemele sale cu adâncimi mistice Mihail Eminescu și-a scris Biblia vieții sale, deopotrivă cu Biblia poporului său eminent ortodox, cu o înaltă clarviziune, întâlnită doar la profeții isihasti ca **înaintevedere**.

Mihail Eminescu a fost POETUL-FILOSOF vizionar hărăzit cu darul profeției!

În acest sens Ștefan Zweig afirma că, „Poetul este un intermediar între Divinitate și oameni. Poeții urcă să se adape la al tainelor curat izvor, și de la temple ca râuri curg apoi în văi, dând roadă pomilor vieții.” (*Scrieri despre Holderlin*, apud Tudor Diaconu, *Scrierea Secretă*, vol. II, Ed. Obiectiv-Craiova, p. 123)

„Eu te fac s-auzi în taină mersul cârdului de cerbi.” (Lucian Blaga, *Trilogia culturii*, Ed. Humanitas, București, p. 250)

„Eminescu era înălțat în cvadridimensional, cea de-a patra formă a existenței despre care **Cantemir scria că este nepieritoare...**” (Tudor Diaconu, *ibid.*, p. 123)

Imaginea Reginei **Tomyris** se încarcă de admirația Regelui poeziei universale **Mihail Eminescu**, fiindcă în **chipul ei surprinde ipostasa eroică a neamului său** legendar, așa cum Icoana lui „Ștefan cel Mare, constituie un adevărat catarg spiritual al gândirii sale, un țarm de compensare și revigorare morală pentru toate suferințele colective pe care le-a preluat mereu în chip personal. **Eminescu a avut un model ideal al realului, în primul rând al celui național, al cărui reprezentant simbolic se simțea și se comporta ca atare.** Astfel, aducerea în prim plan a personalității reginei **Tomiris**, femeie **luptătoare** pentru neamul său și **victorioasă** în lupta cu regele persan **Cirrus**, mare și celebru războinic, cuceritor al atâtor neamuri, are în **mentalul eminescian o valoare simbolică deosebită, cumulativă**, alăturând sub învelișul aceleiași identități feminine, **afecțiunea și admirația sa naturală pentru FEMEIE, cu nevoia satisfacerii demnității naționale.**” (Lucia Olaru Nenati, *Tomiris – emblemă a conștiinței eminesciene*, în *Dacia magazin*, nr. 44, iulie 2007)

În Corola operei eminesciene, Regina **Tomyris** are corespondență cu **Cezara**, eroina poemului său, împărăteasa, stăpâna unei insule ideale, pe care profetul și-ar fi dorit-o pentru neamul său preaiubit, în care să se așeze și bucuria creației sale.

CEZARA era o frumusețe deplină în care se răsfrângea sublim o armonie perfectă.

„Fața ei era de o albeață chihlimbarie, întunecată numai de o viorie umbră, transpirațiunea aceluia fin sistem venos ce concentrează ideile artei în boltită frunte și-n acei ochi de-un albastru întuneric, care sclipesc în umbra genelor lungi și devin prin asta mai dulci, mai întunecoși, mai demonici. Părul ei blond pare-o brumă aurită, gura dulce, cu buza dedesupt puțin mai plină, părea că cere săruturi, nasul fin și bărbia rotundă și dulce ca la femeile lui **Giacomo Palma** (Giovane, 1544-1628). Atât de nobilă, atât de frumoasă, capul ei se ridica c-un fel de copilăroasă mândrie, astfel cum și-l ridică cail de rasă arabă, ș-atunci gâtul nalt lua acea energie marmoree și doritoare totodată ca gâtul lui **Antinous**.” (Eminescu, *OPERE*, II. Proză. Teatru. Literatură populară. Ed. *Gunivas*, Chișinău, 2008)

Mircea Eliade – una dintre conștiințele filosofice ortodoxe ale lumii creștine, îl află pe **Luceafăr**, acolo unde deseori pătrund marile genii, marii profeți hristofori, în **lăcașul sublim al sinelui**, pe meleagurile edenice, răsfoind scrisoarea bătrânului sihastru din capitolul III, al capodoperei **Cezara**, și mărturisind că este cu siguranță, „cea mai desăvârșită viziune paradiziacă din literatura românească.”

„Lumea mea este o vale, înconjurată din toate părțile de stînci nepătrunse, care stau ca un zid dinspre mare, astfel încît suflet de om nu poate ști acest rai pământesc, unde trăiesc eu... În mijlocul văii e un lac, în care curg patru izvoare... În mijlocul acestui lac este o nouă insulă mică cu o dumbravă de portocale. În acea dumbravă este peștera, ce am prefăcut-o în casă, și prisaca mea. Toată această insulă în insulă este o florărie sădită de mine anume pentru albine...” (Mircea Eliade, *Insula lui Euthanasius*, în *Despre Eminescu și Hașdeu*, op. cit., p. 12)

Insula lui Euthanasius avea ca arhetip **Mănăstirea albă sfântă – Biserica cea mare cu 9 altare**, situată în „**prundul Mării Negre***, în **ostrovul mărilor**”. (Reicherstorff, *Moldaviae Chorografia*, sec al XVI-lea; Ilarianu, *Tesaurul de monumente*. III. p. 134)

*Marea Neagră este de fapt **MAREA ALBASTRĂ**, precum ochii Reginei Tomyris ori ai fiicelor DACIEI Mari. „*Moștenirea*” o avem însă de la greci. Ei sunt cei care, pe lângă alții ne-au adus multe, multe **daruri**. Grecii, în dușmănie că **geții** stăpânii **Mării Albastre** i-au înfruntat și i-au înfrânt deseori, au numit Pontul, „*axeinos*” – „*negru*”, „*neospitalier*”. (Hadrian Daicoviciu, *Dacii*, Ed. Științifică, București-1965, p. 27)

Istoricii noștri (cea mai mare parte) s-au mândrit cu porecla cu care grecii ne-au botezat Marea și ni l-au impus în cronicile lor ca pe un *neprețuit* testament...

Niciodată nu mi-a plăcut termenul de Marea „*Neagră*”, când ea este permanent **Albastră**. Ea te privește ca o mândră Cezară cu părul despletit în valuri de mătase peste mantia princiară, contemplându-și neliniștile metafizice sub privirea lăuntrică cu ochii mari de peruzea în care îți deslușește misterul, tainele. Chiar și când se înfurie pe noi ne privește tot cu ochii cerului, mai încrunțată dar cu reflexe de azur. Nu știu de ce mulți dintre ai noștri, de fapt **ai lor...**, vor să ne îmbrace numai în **negru**. Doar necuratul are culoarea de catran ori de smoală.

Cine a impus monahismului creștin ortodox culoarea morții, când monahismul zamolxian a purtat culoarea purității – ALBĂ?!, iar Evanghelia Vieții întru Hristos arde în lumina ei la fel de serafică și de ALBĂ?!

De ce, „*Vlahii negri*”, „*cara-Bogdan*”, *Negru Vodă*, *Marea Neagră* etc.?!

Prin *prund de mare* se înțelege o *insulă mică în mare*. Altariul în care șade **Maica Domnului**, prințesa acestui pământ și neam hărăzit de Dumnezeu, Fecioarei Maria, îndumnezeită a fi **Crăiasă** a Cerului este de *mărgărit*. *Jețurile sunt de aur*. *Scaunul cel mare are 9 picături de soare...*

Acolo în **Insula Leuce sau Albă**, azi Insula Șerpilor, care a fost dată de pomană de președintele Emil Constantinescu, are denumire după Cimitirul-Pantheon al Eroilor traco-geto-daci, care aveau pe flamură șarpele. Acolo e și locul unde se afla tumulul lui Achile. (Diodor Sicul lib.II. 47 – *Fragmenta Hist. graec.* Ed. Didit, II, p. 386; Homer, *Iliada* II. 681; XVI. 168; *Odyseia* XXIV. 36 seqq; Pausaniae lib. III. 19. 11)

Lacul cu cele patru izvoare era oglinda celor patru fluvii din Rai. „*Și din Eden ieșea un râu, (fluviu) care uda raiul, iar de acolo se împărțea în patru brațe (râuri). Numele unuia era Fison. Acesta înconjură toată țara HAVILA – VLAHIA, în care se află aur.*” (Facerea, 2, 10-11). Raiul biblic este destul se clar și sigur **HAVILA – VLAHIA**.

Insula, ca manifestare, creație, iar dumbrava, peștera, florăria - Grădina din mijlocul Edenului revelează tărâmul transcendent, sinele geniului întru sinele său cel mai lăuntric, care conferă semnificației spirituale o înaltă, mistică valoare ecumenică.

Eminescu preface iubirea dintre călugărul Ieronim și prealumeasca Cezara, într-o contemplare spirituală, o trăire adamică, o reîntoarcere la primordialul Omului din fașa Zorilor aurii ai Creației divine, din paradiziacul acelei sacre **Insule Albe**.

Insula Albă

„*Insula Albă cu cedrii umbroși și cu vițe bogate,/ Insula-n care străbunii trăit-au în veacuri uitate,/ Doar pescărușii o știu, căci pe albe frânturi de coloane/ Scutură aripa lor în amurg, luminoase broboane;/ Și, când se duc să se culce în templul Athenei fecioare,/ Sfășie pânza uitării, țesută pe sfinte odoare.// Locul e plin de mireasma sfioasei aduceri aminte./ Fete se uită-n fântână de-și strâng cingătorile-n ținte./ Poartă cununi de vioarele în părul ca luciul de rază./ Flacăără-n ochii lor umezi – dorința iubirii e trează./ Când se coboară la mal, să se scalde fecioarele-n mare,/ Apa senină se trage-n adâncuri și valul tresare.// Spuma, ușoară dantelă, le mângâie-n treacăt piciorul./ Lakon pescarul le vede, și-l arde în inimă dorul./ Toarce Hrysothemius firul subțire și neted de lână./ Vântul de seară cu cântecul mării în taină se-ngână./ Iese din umbră de cedrii cu ochii-n lumină, Comata./ Când o cuprinde, s-anină de el, ca o trestie, fata.// Tras-am în mare o luntre-așternută cu mândre covoare./ Hai să căutăm printre valuri, pe marea cu spumele-n floare,/ Insula-n care bătrânii trăit-au în veacuri uitate,/ **Insula Albă** cu cedrii umbroși și cu vițe bogate.” (Zorica Lațcu – Maica Teodosia, *Poezii*, Ed. Sofia, București, 2000)*

TOMYRIS – Regina messageților
„Zeița Cerului, Sfânta Tomiris.”
(Inelul de la Ezerova-Bulgaria)

Grație celui de-al VIII-lea Congres Internațional de Dacologie – Iunie 2007, închinat **Reginei TOMYRIS**, cu largă participare a cercetătorilor din multe țări și din varii domenii, istoric, filologic, teologic, filosofic, artistic s-a putut afla ceva mai mult despre ilustra suverană a messageților noștri străbuni, spărgând tăcerea istoricilor.

Liviu Pandele așează regatul messageților între „*Munții Urali și China... La messageți au existat nume ca **Spargapises**, fiul reginei Tomyris, poeți-scriitori ca **Rudachi** și **Avicena**, **Mirxas** (Mircea) – general din armata bizantină a lui Belizarios.*”

(Liviu Pandele, *Transilvani – Terra Dacica*, Ed. Romprint, Brașov-2005, p. 298-299)

Profesorul doctor Mihai Popescu a găsit pe internet **15.000** de referințe pentru varianta **Tomiris**, **35.000** pentru varianta **Tomyris** și **50.000** în diversele limbi ale globului. „*Am descoperit că regina messageților este revendicată, în diverse forme, de istoria străveche a mai multor popoare și țări: **Armenia, Azerbaidjan, Georgia, Kazahstan, Tadjikistan, Turcmenistan, România, Rusia, Ucraina.***” (Mihai Popescu, *Regina Tomiris – de la internet la Herodot și invers*, în *Dacia* magazin, nr. 44, iulie 2007, p. 4)

Nu mai adăugăm la revendicările acestor țări **tomirisene** și unele firme comerciale, emisiuni astrologice, echipe de fotbal, cluburi, restaurante, baruri, sigle etc.

Istoriile getului Herodot, Kyropedia getului Xenofon, Persika getului Ctesias, De originae actibusque getarum, 12 vol. ale getului Cassiodorus, sfetnicul lui Theodoric cel Mare, regele ostrogoților, *Cartea războaielor* getului Procopius de Caesareea, *Getica* getului Iordannes, mărturisesc farmecul universal al suveranei messageților.

Pe inscripția de pe *Inelul de la Ezerovo*, (Bulgaria) s-a descifrat textul incitant și semnificativ pentru cultura dacoromână universală: „*Zeița Cerului, Sfânta Tomiris*”.

Iată darul mărturiei istoricului Iordannes lăsat tuturor geților de-a lungul timpului.

„61. Atunci **Cirus**, regele perșilor, după un interval mare, de 630 de ani, (precum atestă **Pompeius Trogus**) a pornit cu un război, nimicitor pentru sine, împotriva reginei **geților Tomiris**. Îmbărbătat de victoriile dobândite în Asia, a căutat să subjuge pe geți, cărora le era regină **Tomiris**, precum am spus. Aceasta deși ar fi putut să oprească înaintarea lui **Cirus** la râul **Abraxis**, i-a permis totuși trecerea, socotind mai onorabil să-l învingă cu armele decât să profite de avantajul locului, ceea ce s-a întâmplat.”

„62. Când a venit **Cirus**, pentru prima dată norocul a fost de partea perșilor până într-atât, încât și fiul **Tomirei** și cea mai mare parte din armată au căzut în luptă. Dar continuând războiul, **geții** cu regina lor i-au învins pe perși și i-au supus, luându-le o bogată pradă. Acolo și atunci a văzut neamul geților pentru prima dată corturi de mătase, iar regina **Tomiris**, mărindu-și victoria și făcându-se stăpână pe atât de mari prăzi de la dușmani, după ce a trecut în partea Moesiei ce se numește **Sciția Minor**, cu numele luat de la **Sciția cea Mare**, a construit o cetate pe țărmul moesic al Pontului, numind-o **TOMIS**, de la numele său.”

„63. Apoi **Darius**, fiul lui **Histaspe**, regele Persiei, a cerut în căsătorie pe fiica lui **Antirus**, regele geților, rugându-l deopotrivă și amenințându-l, dacă nu i se îndeplinește dorința. Disprețuind înrudirea, geții i-au refuzat cererea. Respins, acesta s-a înfuriat de necaz și a trimis împotriva lor o armată de 700.000 de soldați, înarmați, căutând să răzbune printr-un rău public rușinea sa. Și cu corăbii făcute pod și legate între ele de la **Calcedon** până la **Bizanț**, a atacat **Tracia** și **Moesia**. Apoi construind tot în același mod un pod peste **Dunăre**, după ce a fost neîntrerupt atacat timp de două luni, a pierdut la **Tapae** 8.000 de luptători și, temându-se ca nu cumva podul peste **Dunăre** să fie ocupat de adversarii săi, s-a întors în goană forțată în **Tracia** neavând încredere că teritoriul **Mysiei** (**Moesiei**) va fi în siguranță pentru a mai întârzia cât de puțin pe el.”

„64. După moartea lui, fiul său **Xerxes**, voind să răzbune insulta tatălui său, cu o armată de 700.000 de ostași și 300.000 de auxiliari, precum și 1200 de corăbii rostrate și 3000 de vase de transport, pornind la război împotriva geților, nici n-a apucat să-și încerce bine forțele în luptă, că a și fost învins de curajul și dârzenia adversarilor. Astfel că s-a retras precum venise cu armatele sale, fără să dea vreo luptă.” (Scurt rezumat al getului Iordanes după *Chronica...getului Cassiodor*).

145 ani de la proclamarea
Independenței României

După căderea Constantinopolului, grație și Occidentului pseudocreștin, erudiții apuseni redescoperă în istoriile anticilor geți celebritatea Reginei Tomyris, incluzând-o în operele istorice, literare, artistice ale Renașterii, devenind astfel eroina unor tragedii, compoziții muzicale, tablouri ce se păstrează în muzeele din lumea întreagă.

Dante Alighieri, Voltaire, Shakespeare, Eminescu, M. Eliade, L. Pandele i-au onorat cu geniul lor apoteoză, chipul ei frumos, angelic în capodoperele lor nemuritoare.

Timpul a așezat lângă Regina Tomyris, zeițe și celebrități precum Artemis, Diana, Dochia, Sybil, Esther, Beatrice, Laura, împărăteșele Elena, Irina sau Ioana d' Arc.

La **Galeșu – Poarta Albă**, județul Constanța, arheologul Radu Florescu a descoperit două diademe tronconice de aur, cu diametrul de 19,2 cm., și înălțimea de 15,2 cm., „aparținând curții regale a Reginei Tomiris.” (Luca Manta, *Coifuri regale și hotare de pământ la geto-daci*, în *Dacia magazin*, nr. 44, iulie 2007)

Tomyris era asemuită cu regina amazoanelor de mai târziu **Talestris**, căreia lordanes îi spunea „**Getarum regina**”. Paulus Peter Rubens a pictat-o ca „*Tomiris, regina sciților*”, devenind celebru. Mattia Preti i-a atribuit un portret eminent reginei Tomiris, iar compozitorul Musaev a scris magnificul balet „*Tomiris*”. Într-o frescă a lui Andrea del Castagno, descoperită în 1847, între femeile ilustre, pe care el le-a adunat la un loc, spre a fi admirate de lume, locul central îl ocupă regina Tomyris. (Josephine M. Dunn, *Andrea del Castagno's Famous Women: One Sibyl and Two Queens*, *Zeitschrift fur Kunstgeschichte*, 58 Bd., H.3., 1995).

Chipul frumos, armonios și princiar al Reginei Tomyris a făcut **celebre** stampele Renașterii italiene, flamande, franceze, germane, chiar până și-n extrema Asie.

Perșii îi numeau pe messageți nebiruiții **Sakâ**, grecii îi adulau ca pe **Skythai**, chinezii îi prețuiau ca pe eroii **Sai**, iar egiptenii îi venerau ca *gimirru – cimerieni*.

Cimerii, celtosciții - ramura de sânge a sciților, aflați la polul nordic al lor, popor puternic, iute la mânie, dar cântărind cu măsură, ca **oltenii...**, care în timpurile străvechi cutreieraseră și cuceriseră ușor Asia. (Strabon XI.7. 2.)

În capodopera italiană „*La Divina Comedia*”, nemuritorul poet **Dante Alighieri** dă nemurire versurilor care răsfrâng chipul faimoase, temerarei regine messagete: „*Mostraba la ruina y el crudo estrago/ que hizo Tomiris, cuando dijo a Ciro:/ Sangre quisiste, y yo de sangre te harto.*” (Apud Viorel Patrichi, *Tomiris, justițiară lumii vechi și amazoanele*, în *Dacia magazin*, nr. 44, iulie 2007)

Cerută în căsătorie de cel mai puternic monarh al acelei vremi Cyrus cel Mare, cea mai frumoasă femeie getă – regină i-a răspuns: „*Refuz să mă mărit cu tine și jur pe Soare, domnul suprem al messageților, că te voi sătura de sânge.*” (Herodot, *Istorie*)

Cyrus în persana veche, **farsi**, se numea Kuruș, Kiros sau Keyhusrev și a domnit între 576-529 î.Hr. În prima parte a bătăliei Cyrus a reușit să-l captureze pe fiul reginei Tomyris, **Spargapises**. Cezara messageților i-a cerut pașnic înfumuratului Cyrus să-i elibereze fiul și să nu trecă fluviul **Sîr Daria**.

Năvălitorul persan i-a ignorat înțelepciunea. Profeția reginei amazoane s-a împlinit. S-a pregătit cu răbdare de luptă, de apărare, de atac, și a înfrânt zdrobitor armata lui Cyrus, pe care l-a capturat în atacul frontal, l-a decapitat și i-a aruncat capul într-un cazan plin cu sânge dintre persanii capturați, ca să **se sature...**, așa cum i-a prezis.

Pelasgii-messageți-erau luptători dârzi, atleți neînfricați, neîntrecuți arcași, iscusiți mânători de lance și sabie, faimoși pedestrași și cei mai rapizi călăreți ai lumii antice.

Un alt episod, rămas nemuritor a fost o altă confruntare celebră dintre aceeași messageți și aceeași invadatori, perșii lui Darius I (522-486), petrecută în anul **514** î. Hr., avându-l ca monarh pe „*Ene Basarab, cel care respinge agresiunea din 514 î.Hr. împotriva lui Darius, rege persan și faraon egiptean; ce făcea parte din Casta IO de Dâmbovița.*” (Tudor Diaconu, *Scrierea Secretă*, vol. II, Ed. Obiectiv, Craiova, p.154)

Despre regele get Ene Basarab, savantul Bogdan Petriceicu Hașdeu, analizând cuvântul, stabilea că prin „**Saraba**” se înțelege casta dacilor. Era **Casta IO**.

„**Basaraba** este cuvântul cel mai important din întreaga limbă istorică a românilor.”

(„*Corpus Inscr. Latinarum*”, III, nr. 1585, p. 57)

145 ani de la proclamarea
Independenței României

Rădăcinile Castei **IO** se găsesc în numele **ION**, Protopărintele omenirii, **IOAN de Buciuștii-Tetoiu-Vâlcea**, atestat cu peste un milion opt sute de ani î.Hr.

Semnificația Castei **IO** a primit și girul autorității Mântuitorului HRISTOS, *Zic vouă: „Între cei născuți din femei, nimeni nu este mai mare decât IOAN!”* (Luca 7,28)

Casta **IO** a rămas sceptrul autorității suverane care însoțește titulatura oricărui monarh creștin ortodox dacoromân, **IO Burebista...**, **IO Mircea...**, **IO Alexandru...**, **IO Ștefan...**, **IO Mihai...**, **IO Basarab...**, **IO Brâncoveanu...**, **IO Cuza...** și atât!

Nihil sine Deo!, intră în altă compoziție, cea a detronării lui Dumnezeu și a uzurpării suveranității poporului drept măritor creștin, de către monarhii străini de pământul și cerul Nației, satrapii care au vlăguit și despuiat poporul creștin de bogățiile trudei lor peste care împrejurările și planurile Oculte ni i-au impus destul de nefast o vreme...

În *Cartea a IV-a* a Istoriei sale, Herodot mărturisește că în fața covârșitoarei armate persane, un sol get a adus mesajul simbolic al țării sale, determinând retragerea miraculoasă a perșilor. Magul a lăsat darurile în fața lui Darius, **„O pasăre, un șobolan, o broască și cinci săgeți”**, spunându-i: **„Darius, du-te și plânge!”**

„Perșii întrebară pe purtătorul acestor daruri cu ce gând au fost trimise. Crainicul răspunse că nu i s-a poruncit altceva, decât să le dea și apoi să se depărteze cât mai repede. Totodată le-a cerut perșilor să tâlcuiască singuri, dacă erau iscusiți, ce voiau să spună acele daruri. Auzind acestea, perșii ținură sfat.” (Herodot, IV, 131)

Gobrias, unul dintre înțelepții persani a scos la lumină taina darurilor: **„Dacă nu vă faceți paseri să zburați la cer, sau nu vă faceți șobolani să intrați în pământ, sau broaște să săriți în baltă, n-o să vă mai întoarceți înapoi, ci veți muri străpunși de aceste săgeți.”** (ibid., IV, 131)

Ultimatumul mesager a fost convingător pentru perși, mai ales că le era proaspăt în memorie dezastrul catastrofal în care s-a prăbușit Cyrrus cel Mare cu întreaga sa armată în bătălia cu bravii mesageți ai Reginei Tomyris.

Peste fruntea ei naltă, strălucitoare a anotimpurilor interioare întrupate ca stări de spirit ce ocrotesc destinul, trecea din când în când câte un nouel alb, tors din caierul de lână al cerului bleumarin, așternând pe chipul ei angelic de Diană ori de Venus, o muzică sublimă cu suspinuri catifelate de ape argintii, primenite în fioruri metafizice, ce răsfrâng în jurul o profundă mirare, ca trăirea unei clipe desprinse din miracol.

Regina TOMYRIS a rămas în nemurirea cosmică efigia FEMEII Dace, o regală a curajului, a demnității, a frumuseții, a gloriei militare și a măreției unui Neam mare - Simbol al vitejiei, al onoarei, al izbăvirii întru apărarea suveranității, suzeranității și libertății național-religioase a vechiului Regat mesageto-trac!

5 Februarie 2022

+ Sf. Mc. Agata și Teodula

PENTRU CETATEA CAVALERILOR